

11 mars 2018 Kyrkans tidning – Eftertanke

En gång i veckan minst, firar jag nattvard. Vardagens bröd bryts och välsignelsens bågare delas. Bröd och vin. Vardag och fest. Livet i hela dess djup, vidd och bredd; närvarande i bröd och vin. Ibland under höga valv med människor i hundratal. Oftare med några få. Ändå är erfarenheten den samma. Vi bryter brödet. Det räcker åt alla. Vinet välsignas och vi delar. Gång på gång, vecka ut och vecka in får vi mönstret för hur varje bröd skulle delas. Vi lämnar kyrkan och det är som om Gud står på trappan och hoppas att det där mönstret nu sitter i ryggmärgen på var och en av oss. – Vi ses nästa söndag! Att vi som är Guds barn har fördjupats i tillit till Gudsrikets egen logik: Det förslår, det räcker, det blev till och med över. När vi delar räcker brödet till alla. Låt oss gå i frid, och tjäna Herren med glädje. Vi försvinner ut i vardagens plikter och ansvar. Men så snart vi hör att ”maten är klar” samlas vi runt bordet igen.

Är det rimligt att tro att Jesus förvandlade fem kornbröd och tre fiskar till mat åt flera tusen? Jag kan fortfarande minnas mannen som ställde frågan. Vi hade precis läst igenom evangelietexten i den grupp som skulle förbereda söndagens gudstjänst. Fanns hos människan Jesus förmågan att göra under och mirakel? En trötthet spred sig i gruppen för det var nästan alltid just han som ställde dessa frågor utan enkla svar.

Och just hemkommen från Indien med starka minnen från möten med de allra fattigaste var mitt tålamod just den där kvällen begränsat. Jag minns hur jag bet ifrån: För dig är frågan intellektuell; du kan unna dig lyxen att hålla det ena eller det andra för sant. Eller inte! För majoriteten av världens människor är frågan högst reell. Varifrån ska jag få mat och vatten till mina barn?

11 procent av mänskligheten lider av undernäring eller olika grad av svält. Den som har öron hör ropen från mammor och pappor i Sydsudan, Nigeria och Jemen. Varifrån ska vi få mat och vatten till våra barn? De dör i våra armar. Samtidigt konstaterar FN att produktionen av livsmedel räcker mer än väl för att alla ska kunna äta sig mätta. Det är fördelningen som inte fungerar.

Vad som hände den där dagen då tusentals människor hade följt med Jesus ut är inte alldeles enkelt att klarlägga. Fem kornbröd och tre fiskar; vad förslår det åt så många? Frågan ekar

genom historien. Påtagligt närvarande i vårt eget land. Vård, skola, omsorg. Vad förslår det åt så många?

Vad som händer när behoven är oändliga under det att vi är ändliga, är inte så enkelt att klarlägga. Fred, frihet och framtid; vad förslår det åt så många?

Jag har inte alla svar men jag ser att det finns ett mönster. Från första stund ser vi hur människor, i Jesu närhet, släpper taget om sitt eget och delar. Vi ser det hos österns vise; de öppnade sina skattkistor och räckte fram guld, rökelse och myrra. Vi ser det när Jesus kallar sina lärjungar; hur de släpper vad de har för händer, lämnar allt och följer med. Kan det ha varit det som hände den där dagen då alla fick äta sig mätta. Att närheten till Jesus gjorde något med dem som var med. Man delade med sig av vad man hade. En insikt om att inte själv behöva säkra sin framtid. Fri att dela, fri att ta emot. Och är inte det i sig ett under och ett mirakel.

Det står att man ville göra Jesus till kung; men han avböjer. Inte heller jag kan ta ansvar för allt. Vad jag kan och vill är att leva nära Jesus, och det placerar mig med automatik bland dem jag behöver allra mest.

En vecka har passerat. Klockorna ringer, Gud står åter på kyrktrappan och ropar, kom in och ät, maten är klar. Vardagens bröd bryts och välsignelsens bågare delas. Här räcker brödet till alla och vi får mönstret för hur varje bröd skulle delas.

/ Ann Aldén

Kyrkoherde i Jönköpings församling